

Žilami mi proudilo vzrušení, oči se mi v zrcadle přede mnou leskly odhodláním. Roztřesenými prsty jsem ten list papíru složila a schovala si ho do výstřihu zatím nezašněrovaného korzetu.

Začala jsem přecházet po pokoji sem a tam, nedokázala jsem chvíli postát v klidu. Mámina kadeřnice a stylistka mě okřikovaly a jako v sitcomu se mi hnaly v patách.

Jsem jako Groucho Marx ve filmu Kachní polévka. Chyďte mě, jestli to dokážete.

Veronica mě chytila za tkanice korzetu a přitáhla mě zpátky před zrcadlo, jako by mě měla na vodítku.

„Hele! To bolí,“ stěžovala jsem si.

„Řekla jsem, ani se nehni!“

Byla jsem zvyklá, že se ke mně zaměstnanci mých rodičů chovají jako k pudlovi z dobrého chovu. Ne že by na tom záleželo. Dnes večer políbím Angela Bandiniho. Nebo přesněji – *dovolím* mu, aby mě políbil.

Lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem každý večer ode dne, kdy jsem se před rokem vrátila ze švýcarské internátní školy, kam mě rodiče poslali, nesnila o tom, že Angela políbím. Když mi bylo devatenáct, Arthur a Sofia Rossiovi se oficiálně rozhodli, že mě představí chicagské společnosti, kde si ze stovek vhodných Italoameričanů napojených na chicagskou mafii vyberu budoucího manžela. Dnešním dnem započne řetězec událostí a společenských návštěv, já však už moc dobře vím, koho si chci vzít.

Papá a mamá mi oznámili, že na vysokou můžu zapomenout. Mám se soustředit na to, abych si našla dokonalého manžela, protože jsem jedináček a jediná dědička majetku a firem rodu Rossiových. Vždy jsem snila o tom, že jako první žena v naší rodině získám vysokoškolské vzdělání, nejsem ale tak hloupá, abych

se rodičům postavila. Naše služebná Clara často říkává: „Nepotřebuješ si najít manžela, Frankie. Potřebuješ jen dostát očekáváním svých rodičů.“

Nemýlí se. Narodila jsem se do zlaté klece. Je sice velká, ale přesto na zámek. Pokusy o útek by mohly znamenat smrt. Ve vězení se mi nelíbí, ale vím, že dva metry pod zemí by se mi líbilo ještě míň. A tak jsem se nikdy neopovážila ani vykouknout zpoza mříže své cely, abych zjistila, co se ukrývá na druhé straně.

Můj otec, Arthur Rossi, je hlavou chicagské mafie zvané Organizace.

Ten titul, tak bolestně nemilosrdný, se vůbec nehodí k muži, který mi zapléтал vlasy, učil mě hrát na piano, a dokonce i prolil slzu, když jsem v Londýně hrála při recitálu na piano před tisícovkami diváků.

Angelo – jak asi tušíte – je v očích mých rodičů dokonalým adeptem na manžela. Přitažlivý, bohatý a s vhodným původem. Právě jeho rodině patří dobrá půlka budov ve čtvrti Malá Itálie a ve většině z nich můj otec provozuje mnoho nezákonných aktivit.

Angela znám od narození. Viděli jsme se dospívat tak, jako rozkvétají květiny. Pomalu, a přesto rychle. Během letních prázdnin na těch nejluxusnějších místech a pod přísným dohledem příbuzných, mafiánů – mužů, kteří prošli zasvěcovacím rituálem a stali se plnohodnotnými členy mafie – a osobních strážců.

Angelo má čtyři sourozence, dva psy a úsměv, z kterého by vám roztála italská zmrzlina v ruce. Jeho otec vede účetní firmu, která spolupracuje s mou rodinou, a oba jsme každý rok jezdili na dovolenou do Syrakus na Sicílii.

Angelovy kdysi blond vlasy během let ztmavly a zkroutil je sestřihem. Jeho třpytivé oči, modré jako oceán, mu zvažněly a zatvrdily se věcmi, které mu bez